

VE STÍNU
LEVIATANŮ II

HOST

ROBERT

JACKSON

BENNETT

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4
směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

A Drop of Corruption

Copyright © 2025 by Robert Jackson Bennett

All rights reserved including the right of reproduction in whole
or in part in any form. No part of this book may be used or reproduced
in any manner for the purpose of training artificial intelligence
technologies or systems. This work is reserved from text and data
mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement with Del Rey, an imprint
of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Cover design and Illustration by Will Staehle

Maps © 2024, 2025 by David Lindroth Inc.

Translation © Milan Pohl, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3140-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-3141-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3142-4 (MobiPocket)

Déle než lidská paměť, déle než dějiny existují leviatani: kolosální nestvůrné bestie, které se při každém období dešťů vyplazí na souš, potulují se po pláních a rozsévají smrt a beznaděj. Lidé na pevnině jim byli po staletí vydáni na milost a znali jen strach a utrpení.

Pak se obyvatelé Chanúmského údolí naučili tajemstvím přetváření kořenů, větví i lidských tkání — tajemstvím získaným z krve leviatanů.

Upravili vlastní těla. Umocnili vlastní chytrost a sílu. A když se takto proměnění vynořili ze stínů svého údolí, začali měnit i veškerý svět před sebou.

Nejprve vypracovali metody ke skolení leviatanů. Potom svrhli malicherné krutovládce, kteří panovali v hornatinách, kam se leviatani nepouštějí. A tak se zrodila Chanúmská říše.

Říše se šest set let rozrůstala a díky tomu přežívala — ale jen tak tak. Původní chanúmský národ dávno vymřel a s ním ztratila Říše i mnoho moudrosti a vynalézavosti. Rok co rok se leviatani stále vracejí na souš. Rok co rok je k jejich odražení zapotřebí veškerého říšského umu a důvtipu. A celou dobu je třeba udržovat řád, rovnoprávnost a pokrok, poněvadž bez nich by se Říše zhroutila.

Této Říši slouží Dinios Kol, mladý muž přidělený k Judexu, říšskému úřadu zaměřenému na výkon spravedlnosti. Mysl má upravenou tak, aby nikdy nic nezapomněl. Pracuje jako asistent Any Dolabrové, geniální vyšetřovatelky, která většinu svých dní prožívá

se zavázanýma očima a jen zřídka kdy vychází ze svých pokojů — bojí se totiž, aby všední život nezahltil její smysly.

Společně jsou pověřeni vyšetřováním říšských úmrtí mimořádně obtížné či nebezpečné povahy. On pátrá a ukládá si do paměti poznatky; ona analyzuje, vyhodnocuje a odhaluje skryté pravdy ve všem, čeho byl svědkem.

Společně přinášejí Říši spravedlnost.

ČÁST I

×

**MUŽ,
KTERÝ
ZMIZEL**

KAPITOLA 1

Myslel jsem, že v džunglích na východě Říše je vedro k zalknutí, ale když jsem seděl na přídi malého člunu plavícího se kanálem a cítil, jak se mi z čela řine pot, došel jsem k závěru, že sever je bezesporu mnohem horší. Poslední úsek naší plavby byl téměř zcela zacloněn hustými korunami stromů, avšak z pralesního podrostu i v těch nejchladnějších stínech ustavičně stoupala pára, jako by se celý svět nacházel těsně před bodem varu. Můj modrý kabát Judexu, od límce až k manžetám, byl už skoro tři dny nasáklý potem, takže po mně tam, kde jsem seděl, zůstával mokrý otisk. V říšské důstojnici, která mě očekává, patrně nezanechám nejlepší dojem.

Propluli jsme poslední zátočinou v kanálu a konečně se přiblížili k nábřeží Folidolu. I v tuto časnou hodinu se přístaviště hemžilo plavidly: mrňavými rybářskými bárkami, těžkopádnými nákladními čluny i drobnými, hbitými pramicemi lovců ústřic — a také několika nezvyklými loděmi, jaké jsem nikdy předtím neviděl.

Zatímco jsme se blížili k molům, zvědavě jsem si posledně zmíněná plavidla prohlížel. Byly to nemotorné čluny s hlubokým ponorem a tlustými deskami z kamenodřeva upevněnými k bokům, tyto desky se však třpytily leskem tepaného železa. Došlo mi, že se ježí hlavicemi šípů zaklíněnými hluboko do dřeva, s ulámanými nebo uřezanými dřívky. Jako by každou tu loď teprve před chvílí zasáhlo půl tuctu lukostřeleckých salv. Na tak poklidném místě to byl dost zvláštní výjev.

S tlumokem přehozeným přes rameno jsem vystoupil, stanul na rušném nábřeží a rozhlížel se po důstojnici, která se tady se mnou měla setkat.

Nikdo se však neobjevil. Byli tu rybáři, seřazení na molech a namotávací sítě na ruce, polonazí, s kdysi světlou pletí osmahnutou sluncem. Bylo tu několik špinavých nuzáků se splepenými vlasy, kteří seděli na kraji nábřeží a hrbili se při tom jako prosebníci. Bylo tu mnoho ženistů, vracejících se z kanálů a pokrytých tolika vrstvami bahna, že se pod tím daly sotva rozeznat fialové uniformy. A konečně tu byla spousta apotetikalských vojáků, stojících na stráži s šarlatovými apotskými kápěmi na ramenou a kopími pevně sevřenými v rukou, sledujících zástupy tvrdýma, pronikavýma očima.

Neuniklo mi jejich držení těla, jejich napětí. Bylo to zvláštní, vidět apoty ve funkci ostrahy; obvykle se zabývají spíš tinkturami a reakčními činidly. Znovu jsem zalétl pohledem ke zjizveným obrněným lodím sešikovaným podél mol a zapřemítal, co se tady, v přístavním městě Folidolu, asi děje.

Dvacet minut jsem čekal v parném, vzdouvajícím se vzduchu u mola a poslouchal vzdychání džungle, jak vánek čechrал stromy, ale přidělenou důstojnici jsem nespatriil. V duchu jsem proklínal říšské depeše, které často docházely s velkým zpožděním a zlopověstnou zmatečností. Třeba v nich popletli den mého příjezdu.

Vyrazil jsem tedy pryč, s tlumokem na zádech jsem se plahočil k folidolské kostnici, poněvadž mrtvolu uložili tam. Sotva jsem se však vydal po silnici, zarazil jsem se.

Hned u silnice byl malý pahorek, lemovaný stromy barri s hustou trávou kolem kořenů — a tam, uprostřed trávníku, ležela mladá žena v plášti s kápí, ruce složené na břiše, jako by se oddávala pokojné dřímotě. Její kalhoty i boty byly tak zabahněné, až se stávaly pouhými hroudami hlíny, ale plášť měl barvu apotského šarlatu.

A tamhle, na její hrudi: několik lesklých odznaků. Proužky říšského signa, zrovna jako ty moje.

Bylo mi řečeno, že tu na mě bude čekat signum od apotů. Vykročil jsem k ní a doufal, že se mylím.

Chtěl jsem si odkašlat a tím ji probudit, ale jen jsem se k ní přiblížil na deset pídí, hlasitě promluvila s milefolským přízvukem hutným jako pudink: „Můžu vám pomoci?“

„Bylo mi řečeno, že se tu mám setkat s apotskou důstojnicí,“ pravil jsem. „Nejste to vy?“

Otevřela oči a pohlédla na mě. Byla hodně mladá a nevysoká; se světlou, růžovou kůží, podsaditou postavou a krátkými mastnými vlasy přilepenými k hlavě. Oči měla docela kulaté, s nazelenalým bělmem — mezi zdejšími Milefolci je to běžný rys —, ale kůže kolem nich byla fialová, podobně jako kůže na uších a nose: známka zásadních augmentací. Ta holka s největší pravděpodobností slyšela každý úder mého srdce a cítila každou kapičku potu na mém těle.

„Á!“ zvolala. Pořád vleže na zádech mě přejela pohledem. „Já myslela, že budete cítit po něčem dražším.“

„Že budu... cože?“

Vzepřela se na loktech. „Když jsem tu na vás čekala, větrila jsem ve vánku. Důstojníci z vnitřních prstenců mají vždycky hodně drahé aroma. Spousta oleje ve vlasech, navoněná kůže. Ale vy tak nevoníte.“ Zadívala se na mě přimhouřenýma očima. „Takže. Vy jste ten důstojník Judexu, co nám má pomoci s tím naším záhadným zesnulým?“

„Ano.“ Krátce jsem se uklonil. „Jsem signum Dinios Kol ze speciální divize Judexu.“

Zase mě přejela pohledem, ale nic neřekla.

„A vy jste?“ otázal jsem se.

„Jedl jste cestou sem sušenou rybu?“ zeptala se.

„Prosím?“

„Sušenou rybu. Dal jste si dnes jeden dva plátky? Možná kořeněné koriandrem?“

„No... ano. Proč?“

„Hmm,“ moudře pokývala hlavou. Pak se zvedla, uklonila se a řekla: „Signum Tira Malová, dohlážitelka apotetikalů. Omlouvám

se, že jsem vás neuvítala, jak se sluší a patří, Kole. Pravá Říše leží daleko odsud. Občas na její finesy zapomínáme.“

„Je to běžné, že se milefolští důstojníci ráno jen tak povalují na břehu?“

„Povalují?“ opáčila. „Já se snažila uschnout.“ Natáhla ruku ke slunci a já zahlédl, jak jí z rukávu stoupají přízračné pramínky páry. „Mám za sebou pernou noc v kanálech a bažinách. Snažila jsem se dobrat lepšího pochopení, jak se to seběhlo, že je náš nebožtík tak hrozně moc mrtvý. Byla to špinavá práce, a zbytečná, a bude ještě špinavější.“ Podívala se za mě. „Já myslela, že budete dva.“

„Moje immunis dorazí, až sama uzná za vhodné,“ konstatoval jsem. „Předpokládám, že už jste nám zajistili ubytování?“

„Jistě. Až přijede, mí kolegové se o ni postarají.“ Kývla směrem k lidem usazeným na nábřeží, které jsem prve pokládal za nuzáky. Až teď mi došlo, že jsou také navlečení v apotských pláštích, byt' notně zablácených. „Ale než půjdeme — chtěl byste se vyzvracet tady venku, Kole? Nebo raději počkáte?“

Vyjeveně jsem na ni pohlédl. „Prosím?“

„Rybí pach ve vašem dechu,“ odvětila. „Nic dobrého. Řekla bych, že ryba se zkazila a ten, kdo vám ji naservíroval, ji okořenil tak, abyste to nepoznal. Odhaduju, že máte, no, asi tak hodinu, než se vám začne bouřit žaludek, a potom to z vás vyjde ven.“ Obrátila se ke mně a lenivě se usmála. „A kostnice tomu zrovna neprospěje. Ta nesvědčí ani těm, kdo mají žaludek pevný jako kámen. Zvlášť vzhledem ke stavu našeho nebožtíka.“

Položil jsem si dlaň na břicho. Říkal jsem si, že se určitě mýlí. Když vtom v jakési škvíře mého žaludku: že by slabounké zlověstné zachvění?

Zaškaredil jsem se na ni. „Dopouštíte se mnoha předpokladů, Malová. Jsem v naprostém pořádku a mohu se pustit do práce.“

„Neříkejte,“ prohodila jakoby nic. „Tak dobrá! Pojdme tedy do kostnice, ať to máme za sebou.“

Folidolská kostnice mě nenaplňovala právě klidem a pokojem. Kvůli nízkým klenutým stropům a vzdálenému mumlání dalších apotů ta budova silně připomínala katakomby, a co hůř, zatuchlý vzduch čpěl neurčitě nasládlým, a přitom odporným pachem.

„Jste klikař, Kole,“ říkala mi Malová, zatímco jsme kráčeli chodbami. „Víte to?“

„A pročpak?“

„Nedávno jsme probrali vzorky,“ odpověděla. „Vyházeli jsme všechny, které expirovaly, nedokážeme je totiž uchovávat navěky. Ve srovnání s tím, jaký puch tu byl ještě před měsícem, to tady teď voní jako rozkvetlá louka.“

Zatlačil jsem si klouby prstů do nosních dírek. „Jak to může někdo vydržet?“

„Jednoduchá odpověď.“ Zastavila se, hmátla po vozíku na velkých loukoťových kolech a začala ho tlačit před sebou. „Nevydrží to skoro nikdo.“

Za chůze jsem si Malovou prohlížel. Zdálo se, že tohle prostředí jí ani trochu nevadí: nedbale si vykračovala, lhostejně přežvykovala kus hinového kořínku, mírného stimulantu, který jí barvil ústa načerno. Plášť pověsila za dveřmi a já teď viděl, že je vyzbrojená nejen krátkým mečem v pochvě, ale taky dvěma noži za pasem, jedním v botě a ještě jedním mrňavým v pouzdře na zápěstí. Napadlo mě, jaké jsou asi její povinnosti, že k nim potřebuje takovýhle arzenál.

Konečně jsme došli k jednomu malým dvířkům jako od kredence na konci chodby. „Tady ho máme,“ zahlaholila.

Otevřela dvířka. Zatrnulo ve mně, uvnitř však byla jen dřevěná skříňka, asi deset coulů vysoká a tři pídě dlouhá i široká: jen o málo větší než legionářský štít. Malová skříňku uchopila a vytáhla ji na vozík. V útlých loukotích pod tou váhou zavržalo.

Upřeně jsem se na tu plochou dřevěnou skříňku zadíval.

„Domníval jsem se,“ pronesl jsem pomalu, „že mám obhlédnout tělo.“

„Cože?“

„Podle rozkazů mám obhlédnout tělo důstojníka nalezeného v kanálu, údajně skonavšího násilnou smrtí.“

„Aháá,“ protáhla zamyšleně. „No, tak to někdo někde udělal chybu! Já totiž nehlásila, že máme *tělo*. Svým nadřízeným jsem oznámila, že máme *ostatky*. To slovo jsem zvolila nanejvýš pečlivě.“

V tichu jsem hleděl na nevelkou nízkou schránku na vozíku.

„Takže,“ řekl jsem s povzdechem, „asi nejde prostě o osobu velice malého vzrůstu.“

Blýskla po mně úsměvem. Zuby už měla od hinového kořínku černé jako rathraské hrozny. „To vás musím zklamat. Mrkneme se na něj?“

Přesunuli jsme se do kruhové místnosti připomínající laboratoř, s širokým bronzovým stolem pod řadou míhotavých modrých mai-lamp. Silně to tam páchlo po louhu a dalších čistících činidlech. V kamenné podlaze pod stolem byl odtokový kanálek, obkroužený narůžovělou svatozáří špíny. Často tu podlahu drhnou, odhadoval jsem, ale nikdy ji nevydrhnou úplně.

Signum Malová s pobrukováním přendala skříňku z vozíku na stůl, pak přistoupila k regálům a přes zabahněnou červenou apotskou uniformu si natáhla velkou koženou zástěru a rukavice. „Radši se někam posadte,“ poradila mi. „Asi to chvíli potrvá. Jsem sice dohlížitelka vycvičená v mnoha apotských uměních, ale většinou se zabývám stopováním a, ech...“ Rukama napodobila střelbu z luku. „Řekněme urovnáváním sporů?“

Shodil jsem ze sebe propocení kabát a svalil se na židli, až se mi u pasu zahoupal meč. „Domníval jsem se, že úkolem dohlížitelů je opatrovat cenná činidla a příměsi, nikoli bojovat.“

„Nu, my tu nemáme žádné legionáře, kteří by nás chránili. Jsme daleko od jádra Říše a takhle daleko na severu se leviatani nevykytují. Ale svým způsobem to dává smysl, ne? Jsou snad lidské bytosti něčím jiným než chodícími žoky cenných činidel a sloučenin?“ Zazubila se. „Proč bych je nemohla stopovat a v případě potřeby z nich trochu těch životně důležitých činidel odčerpat?“

Vrátila se k dřevěné skřínce na stole, uvolnila tři bronzové spony na boku a pak zabrala za víko. Horní strana i bočnice se s hlasitým bouchnutím odklopily.

Uvnitř nebylo tělo, nic, co by připomínalo lidské údy, nýbrž velký podlouhlý kvádr jakéhosi velice nezvyklého mechu s tuhými, jakoby kostěnými úponky rostoucími hodně nahusto. Kvádr byl dokonale hranatý, podle všeho rostl a rostl, až vyplnil celou schránku. Malová tu mechovou cihlu jemně odtlačila ze spodní dřevěné desky na stůl.

Zíral jsem na kvádr mechu a v hlavě mi doznívalo jediné slovo: *ostatky*.

Nasládlý pach v místnosti ještě zesílil a spolu s tím se mi v žaludku začalo rozmáhat nepříjemné bublání. Nedával jsem na sobě nic znát, ale hlavou mi proběhlo: *Ksakru, ona měla s tou rybou pravdu*.

„Chvilíčku strpení,“ řekla Malová.

S pobrukováním přešla k dalšímu regálu a vzala z něj podnos s mnoha drobnými noži a velkým zazátkovaným modrým džbánem. Pak se vrátila k mechovému kvádru, odšpuntovala džbán a rozmáchle, jako když kuchař masť rozpálenou pánev, polila kvádr čůrkem oleje. Potom nádobu zazátkovala, postavila ji stranou a rukama v rukavicích začala olej roztírat, hnětením ho vpravovat do mnoha štěrbin mezi úponky.

„Jak to funguje?“ zeptal jsem se.

„Ten mech?“ ujišťovala se. „Vy jste ho ještě neviděl?“

„Těla, která obhlížím, bývají zpravidla buď docela čerstvá, nebo dávno mrtvá.“

„Tak to máte kliku,“ prohlásila. „Odkakživa se mu říká *kostnicový mech* — ačkoli ve skutečnosti to není mech, nýbrž masožravá houba. Žije ve škvirách v půdě, vystýlá podzemní dutiny a čeká, až tam spadne nějaký živočich. Když se tak stane, mech ho žahne, paralyzuje a pomalu se rozrůstá po jeho těle, pohlcuje ho jako kokon. A pak se teprve dějí zajímavé věci.“ Se zamručením posunula kvádr po stole. „Mech vylučuje tekutinu, která organismus očišťuje od mnoha vlivů způsobujících hnilobu. Skoro jako by ho léčil, takže pak může strávit všechny jeho tkáně a nic nepříjde nazmar. Námi vyšlechtěná odrůda už samozřejmě maso nestravuje. Jednoduše nám uchovává vzorky, které díky ní zůstávají čerstvé až dva roky.“

Ohlédl jsem se k přemnoha dvířkům lemujícím chodbu za mými zády. „Vzorky?“

Malová se zase zazubila. V přítmí laboratoře měla její tvář s fialově podbarveným nosem a očima takřka kostlivé vzezření. „Jsme apotové, Kole. Využíváme mnoho tkání. Včetně svých vlastních.“

Další nával odporně nasládlého smradu. Olej už se vsákl do mechu a propůjčil jeho povrchu slabý průsvitný lesk. Uprostřed jsem zahlédl přízračně bílou hmotu.

„Povězte mi, co víte o té vraždě, prosím,“ požádal jsem ji.

Nevesele se zasmála. „To je snad poněkud příjemnější téma. Ale jen poněkud.“

„Nebožtík se jmenuje *immunis Mineti Sudžedo*,“ spustila Malová, „z císařské Bankovní správy. Přijel z druhého prstence Říše coby člen finanční delegace, která měla s králem Milefolu projednávat důležité říšské záležitosti.“ Z jejích slov přímo odkapával jedovatý sarkasmus. „Z celé své delegace dorazil jako poslední — teprve před dvěma týdny, desátého dne měsíce hajnala. Na nábřeží ho uvítaly apotské strážce, podle kterých se těšil dobrému zdraví i dobré

náladě, a doprovodily ho na ubytování. Zrovna jako doprovodí i vaši immunis, až taky přijede.“

Zarazil jsem se. Většinu toho, co mi říkala, jsem už věděl, ale to poslední ne. „Proč ho doprovázely strážé?“ optal jsem se.

„Protože měl jednat o daních,“ odpověděla. „A výběrcí daní se netěší velké oblibě — zvlášť ne tady v Milefolu. Není tu právě bezpečno.“

Hlavou mi probleskl pohled na obrněné lodě poseté hroty šípů.

„Chápu,“ řekl jsem tiše.

„Strážé ho zavedly do jeho pokojů,“ pokračovala Malová. „Pak navštívil císařskou banku ve městě, opět v doprovodu stráží. Vyřídil tam nějakou záležitost a vrátil se krátce před západem slunce. Když se dostavil zpátky na ubytování, říkal, že mu není dobře po cestě. Zřejmě mu bylo slabo od žaludku.“

Stroze jsem přikývl. Snažil jsem se nemyslet na své vlastní vzpurné vnitřnosti.

„Vedoucímu delegace poslal po strážích vzkaz, že večer zůstane u sebe v pokoji,“ říkala Malová. „Pak si nechal donést večeři, ale snědl jen málo a šel spát. Druhý den ráno se měl sejít s ostatními členy delegace, jenomže... nepřišel. Poslali za ním strážé s tím, že ho potřebují. Když neotvíral, strážé vtrhly dovnitř a zjistily, že Sudžedo byl... no, že byl v noci unesen!“

„Unesen?“ opakoval jsem překvapeně. „Rozkazy, které jsem obdržel, naznačovaly, že se ztratil.“

„Takhle by to nikdo z nás tady nenazval,“ prohlásila. „*Ztratit se* by budilo dojem, že zmizel při přesunu z jednoho místa na druhé. Ale u jeho dveří stála celou noc stráž, samotné dveře byly celou dobu zamčené a on z pokoje vůbec nevyšel. Jedinou známkou toho, že se stalo něco nepatřičného, byla jeho postel. Jevila stopy zápasu a povlečení bylo zakrvácené a pomuchlané.“

„Zakrvácené?“ doptával jsem se na podrobnosti.

„Ano, jako kdyby ho někdo přepadl nebo pobodal ve spánku. A co bylo ještě divnější — všechna okna jeho pokoje byla pořád

zavřená zevnitř! Žádné známky vloupání, neoprávněného vniknutí, prostě nic. Nikdo nemá potuchy, jak se útočník dostal dovnitř nebo zase ven. A kromě samotného Sudžeda z pokoje nic nezmiželo. “Poklepal na fialový nos a vůbec se při tom neohlížela na olej na prstech v rukavici. „Já dokážu vysлідit veverku v mokřem lese na míli daleko, a stačí mi k tomu chomáček její srsti. Ale když jsem se podívala do Sudžedova pokoje, neobjevila jsem žádný jiný pach než ten jeho, plus pach sloužících. Dokud se nepřišlo na to, že je pryč, celou dobu byl ve své komnatě sám. Ale jak z ní zmizel, to vážně netuším.“

Pohlédl jsem na kvádr mechu, lesknoucí se olejem. „A kdy a kde jste našli ostatky?“

„Patnáctého hajnala, pět dní po jeho příjezdu a zmizení,“ odpověděla. „Takže před deseti dny. To jen kdybyste na cestách zapomněl, jaké máme datum.“

Věnoval jsem jí drobný chladný úsměv. „Nezapomněl.“

„Jistěže ne. Všechny kousky jsme našli nějakých dvanáct mil od Sudžedova ubytování. Cesta tam je dlouhá, kopcovitá, zarostlá, bažinatá. Napřed byste se navíc musel dostat z města Folidolu, plného zvědavých očí. Bylo by dost těžké dojít tam nepozorovaně, natož s mrtvolou.“ Vyplivla napravo od sebe černý chrchel a přímo jím zasáhla odtokový kanálek pod stolem: pozoruhodně precizní výkon. „Jedna záhada stíhá druhou. Jak mohl být unesen z takového místa, aniž by si toho kdokoli všiml? Jak to, že se znovu objevil tak daleko a v takovém stavu? My dohlážitelé jsme si na tom vylámali zuby.“ Loupla po mně trpkým pohledem. „Jsem nadšením bez sebe, že si to berete na starost vy kouzelníci z Judexu. Než tohle, to budu mnohem radši nahánět v džungli ty zasaný pašeráky.“

Úponky mechu syčivě vypustily obláček smrdutého plynu. Puch v místnosti už byl bez nadsázky úděsný.

Malová nasála vzduch do chřípí. „Hotovo, řekla bych,“ poznamenala. „Tak se na to podíváme...“

Kvádr vydal poslední závan smradu a pak začal pomalu měk-
nout, počínaje zvětšující se prohlubní nahoře, postupně se rozši-
řující do stran, až povadly a ochably i rohy, a potom se celá ta změř
bledých úponků počala zvolna rozplétat.

Malová do toho sesedajícího se propletence dloubla dlouhými
úchopnými kleštěmi, jako když kuchař promíchává kotlík rýže.
„No vída. Pojd'te blíž!“

Přistoupil jsem ke stolu. Zase rýpla do rozkládajícího se mechu,
v jehož středu se začínal vynořovat nějaký předmět.

Ne, kdepak: nikoli jeden předmět, nýbrž tři.

Nejprve se objevila ruka se zahnutými prsty, jako by svírala
neviditelný míč. Nehty měly barvu čaje a byly tmavší než kůže,
která měla sama o sobě světlešedý odstín. Ruka byla urvaná v zá-
pěstí, křehké kosti v těch místech končily rozlámanými střepinami
s porézním morkem ušpiněným tmavými skvrnami.

Vedle ní ležel kus trupu bez hlavy a bez paží. Většina levého
ramene a hrudního koše, ale nic víc. Byl důkladně vykuchán, jako
by všechny orgány vydlabala obrovská lžíce. Ze světlé kůže trčela
žebra jako stébla z okraje papírového vějíře nějakého šlechtice. Levá
bradavka, tmavá a vystouplá, bůhvíproč zůstala na svém místě,
spolu se zašmodrchaným chomáčem černých chlupů.

A tamhle, přímo pod trupem, spočívala v mechovém lůžku
čelist, zbavená měkkých tkání a dokonale oddělená od lebky, na
které kdysi visela. Podobně jako kostní dřeň roztříštěného zápěstí
se i škvíry mezi zuby černaly špínou a usazeninami.

„Víc se toho z něj nenašlo,“ promluvila Malová. „Víc se jim toho
z našeho pohřešovaného finančníka Sudžeda nepodařilo z kanálů
vylovit. Smutné, že?“

Zíral jsem na ty oddělené kusy. Nosní dírky mi zahlcoval odér
mechu a nyní i pach rozkladu.

Zkažená ryba se mi zase zazmítala v břiše.

Obrátil jsem se, odklopýtal k odtokovému kanálku v podlaze,
poklekl jsem, položil ruce na jednu i druhou stranu vedle odtoku

a vyzvracel se rovnou do něj. Tolik jsem se rozkašlal, až mě z toho rozbolelo celé tělo.

„No vida,“ řekla uznale Malová. „Zdá se, že máte praxi! Přesnější vrh šavlí jsem v životě neviděla.“

Znovu jsem zaujal polohu nad odtokem a zase se vydávil.

KAPITOLA 2

Jakmile jsem se vzchopil, vrátil jsem se ke stolu a zadíval se na části těla.

S takhle rozbitými kusy člověka jsem ještě nikdy nemusel pracovat, mým úkolem však bylo pečlivě si to zapamatovat. Coby pomocný vyšetřovatel Judexu si musím všechno, co vidím, vrývat do paměti a pak o tom podávat hlášení své velící důstojníci.

Sáhl jsem do rytecké brašny u boku, vytáhl malou skleněnou ampulku a odzátkoval ji. Zavřel jsem oči a zhluboka k ní přičichl. Vnitřek lebky mi omyla vůně nektarových olejů: po tom, čím jsem si právě prošel, to bylo skutečné blaho. S touhle vůní v nosních dírkách snáze ukotvím všechny vzpomínky, které tu pořídím, a později budu schopen si je rychle vybavit.

Otevřel jsem oči, pohlédl na Sudžedovy žalostné ostatky a soustředil se.

Vrýval jsem si do hlavy tvar ostatků, jejich barvu a zdeformovanost; to, jak se zlámaly kosti, jak se zkrabatila kůže, záhyby a zákruty tkání. Jelikož mám paměť vylepšenou k dokonalosti, tyhle strašlivé výjevy se mnou zůstanou až do smrti. Ale takový už je můj úděl ve službách Říše.

Otřel jsem si ústa kapesníkem. „Proč jste toho z něj nenašli víc?“ zachrptěl jsem.

Malová si sundala zástěru i rukavice. „V milefolských kanálech máme spoustu smrtihřbetek. Řekla bych, že ho některá z nich objevila, jak se vznáší ve vodě, a dala si ho k večeři.“

„Smrtihřbetek?“

„Želva. O něco menší než člověk. S moc pěkným korunýřem, ale hodně dravá. Jedním kousnutím vám může urafnout ruku. Nebo...“ Ukázala na Sudžedovy ostatky. „Nebo ještě víc.“

„Co vás vede k přesvědčení, že to udělaly ony?“

„Orgány, nebo spíš jejich absence. Smrtihřbetky se po nich můžou utlouct. Po pašerácích jsou druhými nejnebezpečnějšími tvory ve Velkých kanálech. A mají mnohem tužší kořínek.“

„Jak exotické. Lze se domnívat, že padl za obět přímo jim?“

„Možné to je. Ale já si spíš myslím, že jim předhodili jeho mrtvolu, aby se jí zbavili.“

„Proč?“

„Kvůli tomuhle,“ odpověděla a ukázala na okraj ramene, kde se k hrudním svalům obvykle napojuje paže.

Zadíval jsem se na rameno a potlačil další protest žaludku. Hned mi došlo, na co naráží: kosti a šlachy v oněch místech nebyly rozervané a zpřetrhané, nýbrž podivně hladké.

„Řez,“ dovtípil jsem se. „Jako od pily. Oni ho před hozením do vody rozřezali na kusy?“

„K takovému závěru jsme dospěli,“ potvrdila Malová. „Možná to provedli proto, aby rychleji přivábili želvy... anebo se vrah prostě vyžívá v řeznickině. Nevím jistě. Ale prohlédněte si zblízka jeho ruku.“

Naklonil jsem se blíž a prozkoumal zakonzervovanou ruku. U zápěstního kloubu jsem si všiml zvláštního zbarvení: pruhu kůže, který byl místy příliš tmavý a místy zase příliš světlý. Rozeznával jsem v něm drobné odřeniny, jejichž vzor ve mně vyvolával dojem čehosi vláknitého.

„Byl svázaný,“ řekl jsem. „Na zápěstích.“

Malová přikývla, jako bych na ni udělal dojem. „Ano. V ráně se našla vlákna, zřejmě z nějakého provazu. Hodně tmavého, hodně hrubého. Nasáklého dehtem.“ Poklepala si prstem na spánek vedle vylepšených očí ve fialových důlcích. „Viděla bych to na lana, jaká se používají na člunech v kanálech.“

„Lodní lana,“ řekl jsem tiše.

„Ano. Musel se proti nim pořádně vzpouzet, když to zanechalo takovéhle stopy.“

„Byl v blízkosti jeho ubytování pozorován někdo neobvyklý?“

Malová zavrtěla hlavou. „Je tu zbytek finanční delegace, pravidelně jednající s milefolským králem. Pak je tu služebnictvo — pokojské, kuchaři, lokajové. A potom samozřejmě stráž z řad nás apotů. Všichni tvrdí, že neviděli nikoho cizího ani podezřelého.“

Zadumal jsem se nad tím a znovu přičichl k ampulce, abych si pohled na pohmožděné zápěstí ukotvil v mysli. „Mohla byste mi otočit ty druhé dva kusy, prosím?“

Opatrně obrátila čelist i trup, jako by šlo o křehkou keramiku, na jejíž nákup pomýšlím.

Všiml jsem si, že vzadu na trupu, konkrétně na lopatce, něco je: kroužek chybějící kůže vyříznuté z těla, zhruba o velikosti talířové mince.

„Co je to?“ ukázal jsem na to místo.

„Nevíme,“ odpověděla Malová. „Ale želví kousnutí to není, to by ho připravilo o víc než jenom o kůži. Ta kůže byla odříznuta nebo stržena.“

„Neměl Sudžedo na těle něco, podle čeho by se dal poznat?“ zájmal jsem se. „Jizvu, znamínko, tetování?“

„Tím myslíte,“ řekla Malová, „jestli tu kůži nemohli odříznout, aby nám ztížili jeho identifikaci?“

„Ano. Nuže?“

„Ne,“ zamručela. „Ale pokud ho někdo zavraždil a pokud ho ten vrah znal, pak musel vědět, že ho identifikujeme docela snadno.“

„Jak to?“ podivil jsem se. Pak jsem sraštil čelo. „Počkat. Jak jste vlastně zjistili, že kusy toho těla patří Sudžedovi, když postrádají téměř jakékoli určující znaky?“

Podívala se na mě, jako bych právě plácl úplnou hloupost. „Protože byl z Bankovní správy,“ řekla bezvýrazně.

„A co má být?“ zeptal jsem se.

Další mohutné odchrchlání, další přesně zacílený plivanec. Po-
hlédla na mě přimhouřenýma očima. „Já myslela, že vy z Judexu
víte všechno. Fígle Bankovní správy ale neznáte?“

„Činovníci Bankovní správy sloužívají v civilizovaných kanto-
nech,“ opáčil jsem kysele. „Taková místa při výkonu svých povin-
ností příliš často nenavštěvuji.“

Zasupěla, jako by jí v tom vysvětlení něco chybělo. „Činovníci
Bankovní správy s vyšší než kapitánskou hodností mají augmen-
tovanou krev. Vděčí za ni drobnému uměle vyšlechtěnému orgánu
implantovanému do podpaží.“ Pro názornost si ťukla do vlastní
podpažní jamky. „V císařských bankách se používají všemožné bez-
pečnostní prvky. Trezory, pokladnice, truhlice... a činidlové klíče.
Znáte ty věcičky? Mrňavé tretky, které vydávají feromonální signál
a říkají portálu, že se má otevřít?“

S kamennou tváří jsem přikývl, poněvadž jsem je skutečně znal.
„No, a s krví činovníka Bankovní správy se to má podobně,“ vy-
světlovala Malová. „Otvírá chráněné dveře, buď pouhou svou blíz-
kostí, nebo při doteku.“

„A vy jste v těch zbytcích našli správný typ krve.“

„V ostatcích jí nebylo moc, ale pro účely našich testů to stači-
lo. Jednalo se o krev immunise z Bankovní správy. A jelikož po-
hřešujeme pouze jednoho takového immunise... no, musí to být
Sudžedo.“

Převracel jsem to v hlavě. „Zdá se, že nám chybí značná část
jeho těla,“ podotkl jsem. „Tak mě napadá...“

„... jestli nějaký šílenec nemohl zanést Sudžedovu useknutou
ruku do císařské banky a otevřít s ní nějaký trezor, nebo tak něco?“
dořekla za mě Malová. Odfrkla si. „To byste nás apoty hodně pod-
ceňoval. Jistě, dokážeme odhalit mrtvou krev, ale bezpečnostní
testy v bankách jsou navrženy tak, aby reagovaly na vysokou kon-
centraci živých tkání. Nikoli mrtvých.“

Stál jsem nad zpustošenými ostatky a v duchu si rovnal všechny
ty údaje.

„Takže,“ řekl jsem, „abych to shrnul... nemáme celé Sudžedovo tělo.“

„Očividně,“ utrousila Malová.

„A nemáme ani žádné svědky jeho únosu či skonu. A netušíme, jak k jednomu či druhému došlo.“

„Ne.“

„Vlastně ani nevíme, *kde* zemřel. A kdy. A nemáme vůbec žádné podezřelé.“

„Tak už začínáte chápat, proč se mi tolik ulevilo,“ řekla suše Malová, „že to přebíráte vy experti z Judexu.“

Zapřemítal jsem, jak dál. „Kromě ubytování byla jediným místem, které Sudžedo během svého zdejšího pobytu navštívil, císařská banka. Správně?“

„Ano.“

„A jakým záležitostí se tam věnoval?“

„Ukládal do trezoru nějaké písemnosti,“ odpověděla. „Nařídila jsem bankovním úředníkům, aby mi ho otevřeli. Byly to jeho rozkazy plus tabulky s čísly. K daním. Nic zvlášť zajímavého.“

Otíral jsem si ústa kapesníkem a doufal, že pobledlost mé tváře zakryje mou konsternací. Ocitnout se na takovém místě a muset si vystačit s pouhými několika kusy lidského těla byla jedna věc, a čím víc se o této vraždě dozvídám, tím méně stop mám. Zvláštní pocit, mít před sebou tak podivnou smrt, a přitom bez jakýchkoli indicií. Přesto musím do Anina příjezdu vyštourat něco, co bych jí mohl ohlásit, jinak to budu mít ještě dlouho na talíři.

„Tak to mě radši zaveďte tam, kde byl ubytován, prosím,“ řekl jsem s povzdechem.